DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 22. 15 Grudnia 1919 r.

TREŚĆ:

USTAWA

z dnia 18 listopada 1919 r.

o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919—1920.

Art. 1. Na konieczne potrzeby Państwa obowiązani są rolnicy dostarczyć w terminach przez Ministerstwo Aprowizacji w porozumieniu z Państwową Radą Aprowizacyjną wskazanych, następujące ilości zboża (żyta, pszenicy, jęczmienia, owsa):

1) w powiatach, które ze względu na wydajność gleby i inne korzystne warunki wytwórczości rolnej zaliczone będą do pierwszej kategorji:
   a) z gospodarstw, obejmujących od 7 do 30 morgów, do 30 kg. z morga ziemi ornej,
   b) z gospodarstw, obejmujących od 31 do 100 morgów, do 75 kg. z morga ziemi ornej,
   c) z gospodarstw, obejmujących ponad 100 morgów, do 120 kg. z morga ziemi ornej;
2) w powiatach, zaliczonych z powyższych przyczyn do drugiej kategorji:
   a) z gospodarstw, obejmujących od 11 do 30 morgów, do 20 kg. z morga ziemi ornej,
   b) z gospodarstw, obejmujących od 31 do 100 morgów, do 40 kg. z morga ziemi ornej,
   c) z gospodarstw, obejmujących ponad 100 morgów, do 70 kg. z morga ziemi ornej;
3) w powiatach zaliczonych z powyższych przyczyn do trzeciej kategorji:
   a) z gospodarstw, obejmujących od 16 do 30 morgów, do 15 kg. z morga ziemi ornej,
   b) z gospodarstw, obejmujących od 31 do 100 morgów, do 30 kg. z morga ziemi ornej,
   c) z gospodarstw, obejmujących ponad 100 morgów, do 40 kg. z morga ziemi ornej.

W powiatach pierwszej kategorji gospodarstwa do 6 morgów włącznie, w drugiej do 10 morgów włącznie, a w trzeciej do 15 morgów włącznie, nie mogą być obłożone przymusowym kontyngentem.

Przydziału poszczególnych powiatów lub części powiatów do każdej z powyższych kategoryj dokona Ministerstwo Aprowizacji w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Państwową Radą Aprowizacyjną.

Art. 2. Ministerstwo Aprowizacji po wysłuchaniu Państwowej Rady Aprowizacyjnej oznaczy drogą rozporządzenia, jakie ilości w granicach sta-

wek, oznaczonych w art. 1, mają być nałożone w poszczególnych powiatach lub częściach powiatów.

Podziałów kontyngentów na poszczególnych wytwórców rolnych dokona po wysłuchaniu powiatowej Komisji Aprowizacyjnej władza powiatowa, która w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, może wyznaczony kontyngent obniżyć.

Art. 3. Zboża, dostarczone w wykonaniu ustawy z 29 lipca 1919 r. poz. 381 № 64 Dz. Praw o obrocie ziemiopłodami, muszą być zaliczone na poczet kontyngentów, nałożonych w myśl niniejszej ustawy.

Zwrot nadwyżki, którаby się z porównania obu kontyngentów okazać miała, w żadnym wypadku nie może mieć miejsca.

Pozbywanie, nabywanie, posiadanie, przetwarzanie i przewożenie wszelkiemi środkami komunikacyjnemi płodów rolnych, pozostających u wytwórcy po odstawieniu kontyngentu, jest w granicach Rzeczypospolitej Polskiej dozwolone wszystkim mieszkańcom z ograniczeniami w niniejszej ustawie zawartemi.

Wytwórcy rolni, zamieszkali w poszczególnych miejscowościach (wsiach, osadach, przysiółkach, miasteczkach), mogą pozostałe po oddaniu kontyngentu ilości zboża pozbywać w wolnym handlu dopiero wtedy, gdy wszyscy inni zobowiązani w tejże miejscowości do odstawienia kontyngentu, obowiązkowi temu zadosyć uczynią.

Powiatowa władza administracyjna oznaczy i w sposób zwyczajem przyjęty ogłosi ten termin dla każdej miejscowości, a nadto posiadaczom gospodarstw, obejmujących powyżej 100 morgów, którzy swój kontyngent odstawili, udziela indywidualnego zezwolenia na prowadzenie wolnego handlu płodami rolnemi, kontyngentowaniu podlegającemi.

Art. 4. Prawo gromadzenia i przechowywania zboża i przetworów zbożowych w celach handlowych przysługuje wyłącznie Rządowi, instytucjom samorządowym i społecznym oraz kooperatywom wytwórczym i spożywczym, tudzież firmom, którym Rząd takiego upoważnienia udzieli.

Nadzór nad temi magazynami sprawować będzie przez swe organa Ministerstwo Aprowizacji.

Art. 5. Ministerstwu Aprowizacji w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, tudzież z Państwową Radą Aprowizacyjną przysługuje prawo podwyższenia dla niektórych powiatów, dotkniętych klęskami wojny lub nieurodzaju, lub w których koszty wytwórcze były niestosunkowo wysokie, cen na zboże, ustalonych wedle ustawy z 29 lipca 1919 r. poz. 381 № 64 Dz. Praw.

Postanowienie takie obowiązywać będzie także wstecz odnośnie do tych rolników, którzy po dawnej cenie zboża na kontyngent lub do handlu monopolowego odstawili.

Art. 6. Ministerstwo Aprowizacji w porozumieniu z Państwową Radą Aprowizacyjną wydaje pozwolenie na przeróbkę ziemniaków w zakładach przemysłowych, określając ilości ziemniaków, jakie mogą uledz przeróbce w każdym zakładzie przemysłowym. Produkcja fabryk przetworów ziemniaczanych, z wyjątkiem gorzelni, jest zajęta na rzecz Ministerstwa Aprowizacji.

Ministerstwo Aprowizacji może ograniczyć zużytkowanie ziemniaków, kupowanych na opas. Ministerstwo Aprowizacji ma prawo wydać rozporządzenie, normujące przewóz ziemniaków kolejami.

Art. 7. Wywóz zboża, ziemniaków i wszystkich ziemiopłodów, tudzież przetworów żywnościowych z nich uzyskanych poza granice państwa jest zakazany.

Zezwolenia w wyjątkowych wypadkach udzielają właściwe organa państwowe, po wysłuchaniu zdania Ministerstwa Aprowizacji i Państwowej Rady Aprowizacyjnej.

W razie zgodnego sprzeciwu obu tych czynników, zezwolenie na wywóz nie może być udzielone.

Art. 8. Przewóz zboża w powiatach nadgranicznych i do powiatów nadgranicznych odbywa się w myśl przepisów, wydanych przez Ministerstwo Aprowizacji.

Art. 9. Minister Aprowizacji ma prawo wydawania po wysłuchaniu zdania Państwowej Rady Aprowizacyjnej i w granicach, postanowieniami niniejszej ustawy zakreślonych, wszelkich rozporządzeń, zapewniających ludności możliwie najlepsze wyżywienie i zaopatrzenie w artykuły koniecznej potrzeby i środki potrzebne dla produkcji rolniczej.

Art. 10. Karze aresztu od dni 14 do miesięcy 6 (sześciu) lub grzywnie od 100 mk. do 100.000 mk., względnie od 150 k. do 150.000 k. ulegnie, kto wbrew przepisom tej ustawy lub rozporządzeń, wydanych przez Ministra Aprowizacji w jej wykonaniu:

1) nie odstawi w przepisanym terminie, a bez uzasadnionej przyczyny, ilości zboża, nałożonych w myśl art. 1 i 2 niniejszej ustawy;
2) nie mając zezwolenia (art. 4) zboże lub jego przetwory dla handlu magazynuje lub gromadzi;
3) w inny sposób naruszy obowiązki, nałożone rozporządzeniami, wydanemi na zasadzie art. 9 tej ustawy.

Tej samej karze podlega każdy, kto pośrednio lub bezpośrednio do popełnienia czynu przestępnego pomaga, w nim współdziała, do jego spełnienia doradza.

Usiłowanie będzie karane.

Obie powyższe kary można nałożyć łącznie.

W wypadku nielegalnego magazynowania i gromadzenia (art. 4) musi być prócz powyższych kar orzeczona konfiskata towaru.

Ustawa ta nie zmienia w niczem przepisów ustaw i rozporządzeń, wydanych przeciw lichwie i spekulacji, a ukaranie wedle tej ustawy nie przesądza ukarania za ten sam czyn, o ile mieści on w sobie znamiona czynu w innych ustawach surowszą karą zagrożonego.

Do przeprowadzenia postępowania karnego i wydania orzeczeń powołane są w prawidłowym toku instancji organa Ministerstwa Aprowizacji, które przed rozstrzygnięciem muszą wysłuchać opinji właściwej komisji aprowizacyjnej.

Art. 11. Niezawiśle od kar, nałożonych wedle art. 10, przysługuje Ministerstwu Aprowizacji w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych prawo ściągnięcia od opornych nałożonych kontyngentów przy pomocy siły zbrojnej.

Przed wydaniem takiego zarządzenia należy wysłuchać opinji Państwowej Rady Aprowizacyjnej.

Art. 12. Ustanowione w myśl ustawy z 29 lipca 1919 r., poz. 381 № 64 Dz. Praw, Rady i Komisje Aprowizacyjne utrzymuje się w mocy z zakresem działania, który określi osobna instrukcja Ministerstwa Aprowizacji.

Art. 13. Ustawa ta wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1919 r.

Z dniem tym tracą moc postanowienia ustawy z 29 lipca 1919 r. poz. 381 № 64 Dz. Praw.

Ustawa ta obowiązuje na całym obszarze ziem Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem obszaru b. dzielnicy pruskiej, dla której potwierdza się sekwestr na pszenicę, żyto, jęczmień, owies, mieszanki oraz groch.

Szczegółowe przepisy wykonawcze wyda Minister dzielnicy tej po porozumieniu z organizacjami wytwórców i spożywców.

Art. 14. Wykonanie tej ustawy porucza się Ministrowi Aprowizacji w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Marszałek:
Trąmpczyński.

Prezydent Ministrów:
I. J. Paderewski.

Minister Aprowizacji:
St. Śliwiński.

(Dziennik Ustaw № 89 z d. 1.XII 1919 r., poz. 485).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTROW

w przedmiocie nowego tekstu roty przysięgi dla ministrów, urzędników i sędziów.

Art. 1. Na zasadzie art. 6-go Dekretu o najwyższej władzy reprezentacyjnej Republiki Polskiej z dn. 22 listopada 1918 r. (Dz. Pr. poz. 41), ustanawia Rada Ministrów przysięgę dla ministrów, urzędników i sędziów w następującej rocie:

a) dla ministrów:

„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, że na powierzonym mi urzędzie Ministra Państwa Polskiego dążyć będę do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej, której wierności zawsze dochowam; honoru i godności Narodu, oraz przepisów prawa strzec będę niezłomnie, a obowiązki moje zawsze sumiennie i z całą świadomością ciążącej na mnie odpowiedzialności wypełniać będę.

Tak mi Panie Boże dopomóż“.

b) dla urzędników:

„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, że na powierzonem mi stanowisku urzędowem przyczyniać się będę w mym zakresie działania ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej, której zawsze wiernie służyć będę; wszystkich obywateli kraju w równem mając zachowaniu, przepisów prawa strzec będę pilnie, obowiązki mego urzędu spełniać gorliwie

i sumiennie, polecenia mych przełożonych wykonywać dokładnie, a tajemnicy urzędowej dochowam.

Tak mi Panie Boże dopomóż".

c) dla sędziów:

„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, że na powierzonym mi urzędzie sędziego przyczyniać się będę w mym zakresie działania ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej, której zawsze wiernie służyć będę; obowiązki urzędu mego spełniać będę gorliwie, sprawiedliwość bezstronnie według mego sumienia i zgodnie z przepisami prawa wymierzać, a tajemnicy urzędowej dochowam.

Tak mi Panie Boże dopomóż".

Art. 2. Do osób, które zostały już zaprzysiężone w myśl Dekretu z dnia 20 lutego 1918 r. poz. 6 Dz. Pr. i pozostają na urzędzie, rozporządzenie niniejsze się nie odnosi.

Art. 3. Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 22 listopada 1919 r.

Prezydent Ministrów:
I. J. Paderewski.

(Dziennik Ustaw № 89 z dn. 1.XII 1919 r. poz. 486).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie tymczasowych środków ochronnych przeciw zarazie stadniczej u koni rozpłodowych.

W celu zapobieżenia szerzeniu się zazazy stadniczej (polyneuritis coitalis equi, exanthema coitale paraliticum) u koni rozpłodowych i uśmierzenia tej zarazy zarządza się na mocy art. 1148 Ustawy Lekarskiej (Tom XIII Zbioru praw rosyjskich, wydanie 1905) na obszarze b. zaboru rosyjskiego aż do odwołania co następuje:

Art. 1. Zarazę stadniczą u koni rozpłodowych uznaje się za chorobę zakaźną, przy której stosowane być mają przepisy art. 1090 — 1190 Ustawy Lekarskiej, a nadto niżej wymienione specjalne postanowienia.

Art. 2. Koni, dotkniętych zarazą stadniczą, jakoteż koni podejrzanych o tę chorobę lub o zarażenie się nią, nie wolno używać do stanowienia.

Jako podejrzane o zarażenie się uważać należy te konie rozpłodowe, które w ciągu ostatnich dwunastu miesięcy stykały się z choremi końmi rozpłodowemi przy akcie stanowienia, lub w inny sposób uzasadniający możliwość zarażenia się.

Art. 3. Klacze chore należy odosobnić i nie wolno zmieniać ich stanowiska bez zezwolenia władzy.

Art. 4. Klaczy, które były dotknięte zarazą stadniczą, nie wolno używać do rozpłodu nawet wówczas, jeżeli są pozornie wyleczone; klacze takie opatrzyć należy piętnem wyobrażającem litery „Z. S.“ na lewej stronie szyi.

Art. 5. Ogiery rozpłodowe, co do których udowodniono, że się od nich klacze zaraziły, albo u których można niewątpliwie wykazać istnienie zarazy stadniczej lub też które stanowiły klacze zarazą tą już w czasie stanowienia dotknięte, należy wytrzebić (wykastrować).

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych może zezwalać na wyjątki od tej zasady dla celów doświadczalno-naukowych.

Art. 6. Po stwierdzeniu pierwszego wypadku zarazy należy wzbronić stanowienia koni w obrębie obszaru wyznaczonego przez komisję weterynaryjno-wykonawczą na tak długo, dopóki nie zostanie stwierdzonem, które zwierzęta zachorowały, które klacze dopuszczono do chorych ogierów, oraz które ogiery stanowiły klacze dotknięte zarazą.

W tym celu należy cały materjał rozpłodowy dotyczącego obszaru poddać badaniu weterynaryjnemu; obszar ten wyznaczy od wypadku do wypadku Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych na wniosek starszego inspektora weterynaryjnego.

Dopóki zakaz taki obowiązuje, można dopuszczać konie do stanowienia tylko po uprzedniem zbadaniu ich stanu zdrowia przez lekarza weterynaryjnego i na podstawie jego zezwolenia.

Art. 7. W okolicach, w których panowała zaraza stadnicza, należy zarządzić przed początkiem najbliższego okresu stanowienia rewizję stanu zdrowia wszystkich koni rozpłodowych. Do stanowienia dopuszczone być mogą tylko te konie, które przy rewizji okazały się zupełnie zdrowe.

Art. 8. Stajnie, w których stały konie dotknięte zarazą stadniczą, oraz przedmioty, których używano do ich pielęgnowania, winny być dokładnie oczyszczone i odpowiednio odkażone.

Art. 9. Skóry ze zwierząt padłych lub zabitych skutkiem zarazy stadniczej wolno użyć dopiero po odkażeniu i zupełnem wyschnięciu.

Art. 10. W ciągu trwania zarazy urzędowy lekarz weterynaryjny winien dojeżdżać raz na miesiąc do miejscowości zapowietrzonej dla czuwania nad ścisłem wykonaniem środków ochronnych.

Art. 11. Zarazę uznać należy za wygasłą, skoro rewizja dokonana przez lekarza weterynaryjnego przed początkiem najbliższego okresu stanowienia stwierdziła zupełnie zadawalający stan zdrowia wszystkich koni rozpłodowych, gdy niema już zwierząt podejrzanych o zarażenie się i gdy odkażono zapowietrzone stajnie (stanowiska) i sprzęty.

Art. 12. Przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia karane będą wedle postanowień art. 138 Kodeksu Karnego.

Art. 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Warszawa, dn. 15 listopada 1919 r.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Z. Chmielewski.

(Dziennik Ustaw № 89 z dnia 1.XII. 1919 r., poz. 487).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie Zarządu Spraw Rolnictwa na terenie b. zaboru austrjackiego.

Na mocy art. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów w przedmiocie objęcia przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zarządu na terenie b. zaboru austrjackiego (Dziennik Praw № 61 poz. 365) zarządzam co następuje:

I.

Art. 1. W celu wykonania zarządu spraw należących do zakresu działania Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, o ile nie są one przekazane w drodze właściwej organom specjalnym, czynni będą przy starostwach powiatowi referenci rolniczy.

Art. 2. Powiatowy referent rolniczy jest organem zarządu powiatowego pierwszej instancji i czynny jest pod bezpośredniem kierownictwem starosty na mocy odpowiednich ustaw i rozporządzeń.

Art. 3. Powiatowy referent rolniczy referuje wszelkie sprawy, należące do starostwa, w swoim zakresie działania oraz działa samodzielnie w imieniu starostwa w wypadkach, przewidzianych przez ustawy i rozporządzenia właściwe.

Art. 4. W szczególności do zakresu działania starostwa, względnie referenta rolniczego, należą sprawy następujące:

1) wykonanie przepisów prawnych i rozporządzeń w przedmiocie produkcji roślinnej i zwierzęcej oraz obrotu przedmiotami wytwórczości rolnej z zastrzeżeniem praw, przysługujących innym urzędom;
2) popieranie oświaty rolniczej;
3) współdziałanie w organizowaniu i wykonywanie zgodnie z obowiązującemi przepisami nadzoru nad działalnością stowarzyszeń, zrzeszeń i spółek rolniczych;
4) organizowanie walki ze szkodnikami i chorobami roślin;
5) organizowanie pomocy rolnej w myśl odpowiednich ustaw i przepisów i stosownie do potrzeb powiatu;
6) informowanie władz przełożonych o potrzebach rolniczych powiatu i zbieranie dat statystycznych z zakresu rolnictwa;
7) udzielanie porad i informacyj w sprawach rolnictwa ludności miejscowej;
8) opracowywanie i przedkładanie preliminarzy budżetowych w zakresie potrzeb rolnictwa w powiecie;
9) nadzór nad prawidłowem zużytkowaniem subwencyj państwowych na potrzeby rolnictwa, oraz
10) wykonywanie zleceń władz przełożonych w granicach ustaw i rozporządzeń właściwych w zakresie wszystkich spraw z zarządem rolnictwa związanych.

II.

Art. 5. W celu wykonywania zarządu spraw należących do zakresu działania Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych w drugiej instancji, o ile nie sa one przekazane na mocy ustaw i rozporządzeń innym organom,

czynne są na terenie byłego zaboru austrjackiego **pod bezpośredniem zwierzchnictwem Generalnego Delegata Rządu dla Galicji** dwa inspektoraty pomocy rolnej, a mianowicie:

I — we Lwowie, obejmujący powiaty: Bóbrka, Brody, Brzeżany, Brzozów, Bohorodczany, Borszczów, Buczacz, Cieszanów, Czortków, Dobromil, Dolina, Drohobycz, Gródek Jagielloński, Horodenka, Husiatyn, Jarosław, Jaworów, Kamionka, Strumiłowa, Kałusz, Kołomyja, Kosów, Lisko, Lwów, Złoczów, Łańcut, Mościska, Nadworna, Przemyśl, Przeworsk, Podhajce, Przemyślany, Peczeniżyn, Rudki, Rohaty, Rawa Ruska, Radziechów, Sanok, Stanisławów, Sambor, Stary Sambor, Stryj, Sokal, Skole, Śniatyn, Skałat, Tarnopol, Trembowla, Tłumacz, Turka, Żółkiew, Żydaczów, Zborów, Zbaraż, Zaleszczyki oraz

II — w Krakowie, obejmujący powiaty: Biała, Bochnia, Brzesko, Chrzanów, Dąbrowa, Gorlice, Grybów, Jasło, Kolbuszowa, Kraków, Krosno, Limanowa, Mielec, Myślenice, Nisko, Nowy Sącz, Nowy Targ, Oświęcim, Pilzno, Podgórze, Ropczyce, Rzeszów, Strzyżów, Tarnobrzeg, Tarnów, Wadowice, Wieliczka, Żywiec oraz powiaty Księstwa Cieszyńskiego.

Art. 6. Na czele Inspektoratu stoi Inspektor Pomocy Rolnej, który ma sobie przydaną potrzebną liczbę referentów i urzędników pomocniczych.

Art. 7. Inspektorowie Okręgowi Pomocy Rolnej powołani są do wykonywania ustaw i przepisów obowiązujących z zakresu zarządu spraw rolnictwa oraz do sprawowania kontroli nad działalnością powiatowych organów zarządu rolnictwa, w tym zakresie inspektorowie zarządzają powierzonym sobie okręgiem pod bezpośredniem zwierzchnictwem Generalnego Delegata Rządu, biorą udział w opracowaniu preliminarzy budżetowych, składają Generalnemu Delegatowi Rządu oraz Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych sprawozdania ze swego działania i wnioski w przedmiocie pożądanych zarządzeń oraz są wykonawcami wskazań i zleceń Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Generalnego Delegata Rządu.

W szczególności do zakresu działania Okręgowych Inspektorów Pomocy Rolnej należy:

1) nadzór nad działalnością powiatowych referentów rolniczych oraz koordynowanie ich pracy,
2) wszelkie sprawy, dotyczące produkcji roślinnej i pomocy rolnej oraz oświaty rolniczej, o ile wychodzą poza zakres jednego powiatu lub przekraczają zakres działania powiatowych referentów rolniczych,
3) podział subwencyj tudzież pomocy w naturze, dostarczonych przez Państwo na cele rolnicze w granicach okręgu i kontrola nad prawidłowem ich zużytkowaniem,
4) współdziałanie we wszelkich akcjach, mających na celu uruchomienie i odbudowę rolnictwa w okręgu, prowadzonych przez instytucje społeczne,
5) wykonywanie zleceń władz przełożonych w granicach ustaw i rozporządzeń właściwych w zakresie wszystkich spraw z zarządem rolnictwa związanych.

Szczegółowe wskazania co do działalności Inspektorów Okręgowych zawarte będą w osobnych instrukcjach, wydanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 8. Inspektorów Okręgowych oraz urzędników Inspektoratów pomocy rolnej do kategorji VI włącznie mianuje Minister Rolnictwa i Dóbr

Państwowych w porozumieniu z Generalnym Delegatem Rządu dla Galicji, pozostałych urzędników mianuje Generalny Delegat Rządu dla Galicji na wniosek Inspektora Okręgowego.

Warszawa, dnia 28 października 1919.

Kierownik Ministerstwa
Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Z. Chmielewski.

(„Monitor Polski" № 242 z dn. 7.XI. 1919 r.).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Aprowizacji w sprawie przerobu ziemniaków w zakładach przemysłowych.

Na mocy art. 6 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20 zarządzam, co następuje:

1. Przerób ziemniaków zdrowych w zakładach przemysłowych rolnych jest wzbroniony.

Zezwala się natomiast, po otrzymaniu odnośnego zwolnienia od starosty, na przerób ziemniaków zmarzniętych, wydobytych z gruntu po 1-ym listopada r. b., jak również ziemniaków zmarzniętych i zgniłych, kierowanych do poszczególnych zakładów z zarządzenia Urzędu Ziemniaczanego Państwowego Urzędu Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby:

2. Zwolnienia na przerób ziemniaków, z wyjątkiem przydzielonych wprost zakładom przez Urząd Ziemniaczany, udzielane będą przez pp. starostów, po wysłuchaniu opinji specjalnie utworzonych w tym celu na powiatach komisyj, których skład zostanie ustalony specjalną instrukcją.

3. W każdym zakładzie przemysłowym, przerabiającym ziemniaki, winno znajdować się w miejscu widocznem niniejsze rozporządzenie.

4. Osoby, dopuszczające się przekroczenia tego rozporządzenia, karane będą przez starostów karami, oznaczonemi w art. 9 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemiopłodami.

Warszawa, dnia 11 listopada 1919 r.

Minister Aprowizacji:
w z. *Oskar Sobański*

(„Monitor Polski" № 246 z dn. 12.XI 1919 r.).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie zajęcia drzewa okrągłego i obrobionego w powiatach: Kolneńskim, Makowskim, Gostyńskim i Sokołowskim.

Na mocy art. 2 Ustawy Sejmowej z dnia 28.II 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. Pr. № 20 z dnia 5.III 1919 r. poz. 229) oraz art. 11 Rozporządzenia Wykonawczego do tej Ustawy („Monitor Polski" № 63 z dnia 18.III 1919 r.), po porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu i Panem Ministrem Robót Publicznych, zarządzam niniejszem zajęcie ściętego i stojącego na pniu drzewa iglastego okrągłego i obrobionego w zrębach zaległych i bieżących stosownie do zatwierdzonych planów gospodarczych w następujących lasach i na tartakach prywatnych:

A. W powiecie Kolneńskim.

W lasach dóbr „Pieńki Borowe" Feliksa Pieńkowskiego drewna okrągłego . . . . 150 m^3.

B. W powiecie Makowskim.

We wszystkich lasach prywatnych, położonych w gminie Krasnosielec.

C. W powiecie Gostyńskim.

W lasach Jamno, zakupionych od ś. p. Karola Grzybowskiego przez Wilhelma Silbersteina i Natana Rozencwerga drewna okrągłego 8000 m^3.
i materjałów tartych . . . . 500 m^3.

W lasach dóbr Wólka p. Marji Grzybowskiej drzewo budulcowe w zrębach zaległych i bieżących.

D. W powiecie Sokołowskim.

W lasach dóbr Sterdyń hr. Krasińskiego cięcia zaległe i bieżące.

Zajęte drzewo przekazane być winno do rozporządzenia Głównej Komisji Rozdziału Drzewa przy Ministerstwie Robót Publicznych.

Gotowe podkłady kolejowe i stemple kopalniane zajęciu nie podlegają.

Od chwili zajęcia właściciel nie ma prawa w żaden sposób inaczej zajętem drzewem rozporządzać, jak na zasadzie upoważnień Głównej lub Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa.

O dokonaniu zajęcia Okręgowi Inspektorzy Ochrony lasów w Łomży, Warszawie, Płocku i Siedlcach zawiadomią za pośrednictwem władz administracyjnych właścicieli lub osoby zarządzające w zależności od tego, kto będzie się znajdował na miejscu.

Za drzewo, wydane z decyzji Komisji Rozdziału Drzewa z zajętego składu, wypłacona będzie przez Państwo należność według cen, ustanowio-

nych stosownie do art. 12 Rozporządzenia Wykonawczego („Monitor Polski” № 63 z dnia 18.III 1919 r.) rozporządzeniem z dn. 15 lipca 1919 r. (Dz. U. M. R. i D. P. № 13).

Warszawa, dn. 31 października 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych
w z. *Z. Chmielewski.*

Szef Sekcji
J. Miklaszewski.

(„Monitor Polski“ № 246 z dnia 12.XI 1919 r.).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie zajęcia drzewa okrągłego i obrobionego w powiatach: Biłgorajskim, Kucieńskim, Łódzkim i Warszawskim.

Na mocy art. 2 Ustawy Sejmowej z dn. 28 lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. Pr. № 20 z dnia 5.III 1919 r. poz. 229), oraz art. 11 Rozporządzenia Wykonawczego do tej Ustawy („Monitor Polski” № 63 z dnia 18.III 1919 r.), po porozumieniu się z Panem Ministrem Skarbu i Panem Ministrem Robót Publicznych zarządzam niniejszem zajęcie ściętego i stojącego na pniu drzewa iglastego, okrągłego i obrobionego w zrębach zaległych i bieżących stosownie do zatwierdzonych planów gospodarczych, w następujących lasach i na tartakach prywatnych, a mianowicie:

A. W powiecie Łódzkim.

1. W majątku Bełdów, gm. Bełdów, własność Władysława Wężyka, wszystko drzewo budulcowe z cięć zaległych i bieżących.

2. W majątku Puczniew, gm. Puczniew, własność Leona Wernera na składzie:
 a) drzewa okrągłego . . . . 30 m³.
 b) drzewa tartego . . . . 40 m³.
 i c) wszystko drzewo budulcowe z cięć zaległych.

3. W majątku Wiączyń, gm. Nowosolna, własność Anny Scheiblerowej, wszystkie zapasy drzewa budulcowego na składzie i w cięciach zaległych i bieżących i

4. W dominjum Lućmierz, gminy Lućmierz, własność Towarzystwa Akcyjnego „Lućmierz“, drzewa budulcowego . . . . 3700 m³.

B. W powiecie Biłgorajskim.

50 proc. materjałów drzewnych, znajdujących się na składach prywatnych.

C. W powiecie Kucieńskim.

Na składzie Holcmana w Kutnie drzewa tartego . . 1000 m³.

D. W powiecie Warszawskim.

W lasach hr. Przeździeckiego w Sękocinie w zrębach załegłych i bieżących . . . . 2000 m³.

Zajęte drzewo przekazane być winno do rozporządzenia Głównej Komisji Rozdziału Drzewa przy Ministerstwie Robót Publicznych.

Gotowe podkłady kolejowe i stemple kopalniane zajęciu nie podlegają.

Od chwili zajęcia właściciel nie ma prawa w żaden sposób inaczej zajętem drzewem rozporządzać, jak na zasadzie upoważnień Głównej lub Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa.

O dokonaniu zajęcia Okręgowi Inspektorzy Ochrony Lasów w Lublinie, Piotrkowie, Płocku i Warszawie zawiadomią za pośrednictwem władz administracyjnych właścicieli lub osoby zarządzające w zależności od tego, kto będzie się znajdował na miejscu.

Za drzewo, wydane z decyzji Komisji Rozdziału Drzewa z zajętego lasu i składu, wypłacona będzie przez Państwo należność według cen, ustanowionych przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych rozporządzeniem z dnia 15 lipca r. b. („Monitor Polski" № 161 z dnia 21.VII 1919 r.).

Warszawa, dn. 31 października 1919 r.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Z. Chmielewski

Szef Sekcji:
J. Miklaszewski

(„Monitor Polski" № 247 z dn. 13.XI 1919 r.).

OKÓLNIK № 61.

do wszystkich pp. urzędników Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie należytego przechowywania wydawnictw urzędowych.

W celu ułatwienia ogółowi pp. urzędników Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych korzystania z wszelkich wydawnictw urzędowych, jak również w celu zapobieżenia faktom zabierania przez pp. urzędników, opuszczających stanowiska służbowe w Ministerstwie, numerów Dziennika Urzędowego M. R. i D. P., Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i Monitora Polskiego, niniejszem polecam: aby pp. urzędnicy czuwali nad pełnem skompletowaniem powyższych wydawnictw, przesyłając je co pewien czas (za pośrednictwem Bibljoteki Ministerstwa) do zszycia lub oprawy i aby każdy urzędnik, opuszczający stanowisko służbowe w Ministerstwie, przekazywał będące w jego rozporządzeniu numery Dziennika Urzę-

dowego Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i Monitora Polskiego — swemu następcy lub też oddawał je swemu bezpośredniemu zwierzchnikowi.

Warszawa, dnia 20 października 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

OKÓLNIK № 62.

do pp. Naczelnika Wydziału Rachuby, Kierownika Wydziału Służbowego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu Urzędów w przedmiocie wypłacenia pracownikom Ministerstwa zapomogi drożyźnianej w wysokości jednomiesięcznej płacy.

Stosownie do uchwały Rady Ministrów, powziętej w dn. 22 listopada 1919 r. „wszyscy funkcjonarjusze państwowi, mający pobory miesięczne, otrzymują, o ile pozostają w czynnej służbie przynajmniej od dnia 1 lipca 1919 r., w czasie od 1 do 15 grudnia 1919 r. jednorazową zapomogę drożyźnianą w wysokości jednomiesięcznej płacy wraz ze wszystkiemi dodatkami. W tym samym terminie otrzymają stali robotnicy państwowi, o ile pozostają w służbie państwowej przynajmniej od 1 lipca 1919 r., jednorazową zapomogę drożyźnianą w wysokości płacy za 25 dni. Będzie to ostatnia zapomoga aż do jednolitego uregulowania płac, które nastąpi po unifikacji waluty z nowym okresem budżetowym".

Stosownie do wyjaśnień Ministerstwa Skarbu, wspomnianą wyżej jednorazową zapomogę wypłacić należy wszystkim tak etatowym jak i nieetatowym, jak również przyjętym na próbną służbę pracownikom państwowym, jako też i stałym robotnikom państwowym, o ile wszyscy wyżej wymienieni rozpoczęli służbę państwową najpóźniej w dniu 1 lipca r. b. Wyłączeni są jedynie pracownicy kontraktowi, których stosunek służbowy ustalony został specjalną z nimi zawartą umową.

Podstawę obliczenia tej zapomogi dla pracowników państwowych stanowić ma jednomiesięczna pensja ze wszystkiemi miesięcznie płatnemi dodatkami według wymiaru w dniu 1 grudnia 1919 r., dla stałych robotników państwowych—w wysokości 25-krotnej dziennej płacy.

Wydatek spowodowany wypłatą powyższej zapomogi zarachowany będzie na ciężar budżetu Ministerstwa Skarbu w dziale 1 § 9 poz. 9.

Polecam Panu Naczelnikowi Wydziału Rachuby oraz pp. Kierownikom wszystkich podległych mi urzędów przystąpić niezwłocznie do wydania zarządzeń potrzebnych do wypłaty powyższej zapomogi w terminie wskazanym.

Warszawa, dnia 6 grudnia 1919 r.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Z. Chmielewski

OKÓLNIK № 63.

do pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych, Inspektorów Lasów, Nadleśniczych i Leśniczych w przedmiocie wydawania ściółki leśnej z lasów państwowych.

Wskutek powszechnego nieurodzaju w roku bieżącym dotkliwie odczuwać się daje brak słomy.

Pragnąc przyjść ze skuteczną pomocą państwową rolnikom, pozbawionym słomy na podściół dla inwentarza, zarządzam niniejszem wydawanie ściółki leśnej z lasów państwowych.

Zwracam uwagę pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych, Inspektorów Lasów, Nadleśniczych i Leśniczych, że wygrabianie ściółki leśnej z reguły jest szkodliwe i że wobec tego należy z całą surowością baczyć, aby ściółka ta była wydawana z lasów państwowych przy ścisłem przestrzeganiu przepisów następujących:

I. Ściółka leśna może być wydawana z lasów państwowych za opłatą w gotowiźnie podług ustanowionej taksy, z zachowaniem następujących środków ostrożności przy wygrabianiu:

a) wygrabianie ściółki leśnej z reguły uskuteczniane być może na linjach gospodarczych i oddziałowych, drogach, gołoborzach, niezadrzewionych częściach gruntu leśnego, pasach ognioochronnych przy torach kolejowych, oraz na tych przestrzeniach mających być odnowionemi, na których ściółka, pokrywając grunt zbyt grubą warstwą, uniemożliwia odnowienie lasu;

b) przy wzmożonem zapotrzebowaniu ściółki leśnej można zezwolić na jej grabienie i w innych miejscach, a przedewszystkiem w drzewostanach starszych i dobrze zwartych, oraz w miejscach zasłoniętych z terenem wklęsłym, gdzie się zwykle znaczniejsze ilości ściółki gromadzą;

c) przy wygrabianiu ściółki nie należy zupełnie ziemi z niej ogołacać, lecz pozostawić zawsze chociaż cienką jej warstwę;

d) w tym celu nie należy używać nigdy do wygrabiania ściółki grabi żelaznych, lecz tylko drewnianych o zębach szeroko ustawionych;

e) w razie dłuższego użytkowania ściółki leśnej z danego terenu należy wprowadzić pewną kolej, której długość zastosowaną być winna do jakości gleby, ukształtowania terenu, rodzaju drzewa stanowiącego zasadnicze tło zadrzewienia, wieku i zwarcia drzewostanu i t. p. warunków miejscowych; kolej grabienia ustanowić należy o ile możności jaknajdłuższą 6—10 letnią, o ile na lesie nie ciążą służebności włościańskie, zmuszające do zbierania ściółki w znacznie niższej kolei. Zwracam uwagę na konieczność stosowania się w tym względzie do przepisów § 13, obowiązującej w byłym zaborze austrjackim Ustawy lasowej z dnia 3 grudnia 1852 r. (Dz. U. P. № 250) oraz art. 36 Instrukcji Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych № 11) w przedmiocie ochrony lasów, według których grabić można ściółkę w jednych i tych samych miejscach nie częściej, jak raz na trzy lata;

f) w lasach obciążonych służebnościami wolno grabić ściółkę tylko w takich ilościach, w tym czasie, w takich miejscach, jakie ozna-

czone są w tabelach likwidacyjnych lub nadawczych i planach gospodarstwa leśnego.

II. Ściółka ma być wydawana z lasu na miary przepisane, t. j. na metry przestrzenne przy układaniu w pryzmy, lub też na wozy jednokonne i parokonne.

III. Grabienie ściółki wzbronione jest:

a) w drzewostanach iglastych młodszych — do lat 30, a także i starszych o ile się w nich trzebież prowadzi, w lasach wysokopiennych liściastych—do lat 40, w nizkopiennych, w których przeważają gatunki miękko-drzewne—do lat 15, w lasach nizkopiennych z przeważającem drzewem twardem—do lat 20;

b) w drzewostanach starszych prześwietlonych z naturalnym nalotem i w drzewostanach rębnych, które w ciągu najbliższych lat 10 przeznaczone są do wyrębu, o ile warstwa ściółki nie jest tak dalece gruba, aby przeszkadzała kiełkowaniu opadającego, względnie nalatującego nasienia;

c) na glebach lekkich, piasczystych, gdzie po zdjęciu wierzchniej warstwy ściółki mogą się tworzyć wydmy piasczyste i w lasach, położonych na stromych zboczach gór;

d) w lasach ochronnych i rezerwatach.

IV. Straż leśna obowiązana jest pilnować, aby bez asygnacji ściółki nie wygrabiano, jak również nie wygrabiano jej w większych ilościach, jak wypisano w asygnacji, nadto nie w innych miejscach, jak tam, gdzie w asygnacji wskazano.

Ścisłe wykonywanie niniejszych zarządzeń polecam pp. leśniczym i nadleśniczym, zaś nadzór nad ścisłem stosowaniem się do przepisów niniejszego okólnika pp. Naczelnikom Zarządów Okręgowych i Dóbr Państwowych, oraz Inspektorom Lasów Państwowych.

Warszawa, dnia 4 listopada 1919 r.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Z. Chmielewski.

Naczelnik Zarządu Głównego Dóbr Państwowych:
J. Miklaszewski

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 8231